

На морския брѣгъ.

Бѣше тъмна нощъ. Жената на рибаря работѣше до огнището. Дѣцата спѣха.

Майката слушаше какъ свирѣ страшната буря и мислѣше за своя мжжъ, който бѣ въ морето. Рибарката се рѣши да излѣзе и разгледа за мжжа си. Но нищо се не виждаше. Само въ близката колибка се съзираше нѣкаква свѣтлинка. Тамъ живѣеше съ дѣцата си една бѣдна и болна вдовица.

Рибарката отиде да нагледа болната си съсѣдка. Вдовицата лежеше върху одъра. Тя бѣше вече умрѣла. До нея спѣха дѣцата ѝ.

Рибарката взе дѣцата, уви ги съ шалѣтъ си и бързо ги отнесе, покри ги и затопли до своитѣ дѣчица.

— Ние сме бѣдни. Едва прѣхранваме нашитѣ си дѣца. Какво ли ще каже мжжъ ми за тая ми постыжка? — си мислѣше рибарката.

Вратата се отвори и риболовецѣтъ влѣзе.

— Жена, пакъ несполука. Морето лудува и нищичко не можахъ да хвана — каза той.

— Нашата съсѣдка умрѣ, продума тя съ развълнуванъ гласъ. Какво ли ще стане съ горкитѣ ѝ дѣчица? — продума рибарката.

Нешастни дѣчица! прошепна загрижено рибарѣтъ. Слѣдъ малко мълчание той прибави: „Дали не можемъ ги взе у насъ, жена?“ ..

Тогава рибарката стана, повдигна завивката и отвърна... „Тѣ сж тука!“ ...

Пр. отъ френски: *Емилянъ Пилей.*